

Sygn. akt III Ca 1415/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Katarzyna Banko

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2022 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Sprawiedliwości

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 7 września 2020 r., sygn. akt VIII C 602/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800,00 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt III Ca 1415/20

UZASADNIENIE

Powód S. K. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w Z. kwoty 40.000,00 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Wywodził, że dochodzona kwota stanowi zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych. W treści uzasadnienia wskazał, że pozwany nie wyraził zgody na wykonanie zabiegu polegającego na usunięciu śrub ze stawu skokowego, co skutkowało odczuwaniem przez powoda silnego bólu. W ocenie powoda pozwany nie zapewnił mu należytej opieki medycznej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że powód nie sprecyzował swojego stanowiska, a także nie wskazał w jakim zakresie zostały naruszone jego dobra osobiste. W ocenie pozwanego powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie faktów, z których wywodzi skutki prawne. Wskazał także, że przytoczone przez powoda zarzuty są mało konkretne, a w sprawie nie zostały spełnione podstawowe przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. Podniósł również, że z opinii o stanie zdrowia powoda w jednoznaczny sposób wynika, iż zabieg usunięcia zespolenia z podudzia prawego mógł się odbyć po zakończeniu kary w trybie planowym. Ponadto w trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w Z. powód pozostawał pod opieką ortopedyczną.

Na rozprawie w dniu 2 marca 2020r. powód doprecyzował swoje stanowisko

w sprawie, wskazując, że podstawą dochodzonego roszczenia jest naruszenie dóbr osobistych poprzez uniemożliwienie mu wykonania zabiegu medycznego, co w konsekwencji prowadziło do odczuwania przez powoda bardzo silnych dolegliwości bólowych.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 7 września 2020r., sygnatura akt VIII C 602/19 oddalił powództwo oraz odstąpił od obciążania powoda S. K. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w Z..

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Powód S. K. przebywał w placówce penitencjarnej, tj. w Zakładzie Karnym w Z., w okresie od dnia 5 października 2018r. do dnia 27 marca 2019r., od dnia 3 kwietnia 2019r. do dnia 8 maja 2019r. oraz od dnia 20 sierpnia 2019r. do dnia zwolnienia, tj. do dnia 24 października 2019r.

Powód, z uwagi na rozległe złamanie, którego doznał we wrześniu 2016r., miał założone śruby w kończynie dolnej prawej. Po konsultacji ortopedycznej w dniu 18 września 2018r. został zakwalifikowany do przeprowadzenia ww. zabiegu. Pierwotny termin zabiegu usunięcia zespolenia przypadła na październik 2018r., a zatem w terminie, w którym powód przebywał w Zakładzie Karnym w Z.. Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej powód leczył się w placówce medycznej w Ż., jednakże nie przedłożył dokumentacji medycznej z dotychczasowego leczenia.

Powód został wstępnie zakwalifikowany do usunięcia zespolenia w dniu 24 kwietnia 2019r. w szpitalu w M.. Przed przeprowadzeniem zabiegu koniecznym było przedstawienie całej dotychczasowej dokumentacji medycznej, w tym m.in. kart wypisowych, zdjęć RTG, skierowania do szpitali. Ponadto, warunkiem do wykonania zabiegu była wstępna konsultacja lekarska na dwa tygodnie przed planowanym dniem zabiegu. W przypadku nieprzedłożenia dokumentacji związanej z leczeniem złamania, konsultacja medyczna miała nie dojść do skutku. Powód był informowany o konieczności dostarczenia dokumentacji medycznej z placówek, w których dotychczas się leczył. Powód był konsultowany ortopedycznie. Zabieg usunięcia zespolenia mógł być dokonany w terminie planowym, tj. po opuszczeniu jednostki penitencjarnej Powód wnioskował o przerwę w odbywaniu w karze celem umożliwienia przeprowadzenia zabiegu. Postanowieniem z dnia 7 marca 2019r. wydanym w sprawie o sygn. VII K.(...) Sąd Okręgowy w Gliwicach odmówił powodowi udzielenia przerwy w odbywaniu kary z uwagi na fakt, że z opinii lekarskiej wynika, iż może on być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia. W dniu 24 października 2019 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem wydanym w sprawie VII K. (...) warunkowo zwolnił powoda.

W tym stanie faktyczny Sąd I instancji uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia wskutek naruszenia przez pozwanego dobra osobistego polegającego na uniemożliwieniu mu wykonania zabiegu medycznego, co w konsekwencji skutkowało narażeniem go na długotrwały ból. Podstawą powództwa w niniejszej sprawie był art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zgodnie zaś z art. 415 k.c., statuującym ogólną zasadę odpowiedzialności deliktowej, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przewidziana w wyżej wymienionym przepisie odpowiedzialność za czyn własny oparta jest na zasadzie winy. Przesłankami tej odpowiedzialności są: szkoda, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tym czynem a szkodą. Aby móc skutecznie wywieść powództwo o zadośćuczynienie należało – zgodnie z art. 415 k.c. – wykazać winę pozwanego. W ocenie Sądu I instancji powód nie wykazał, by spełniona została przesłanka zawinięcia strony pozwanej. Z przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego jednoznacznie wynikało, że możliwe było leczenie powoda w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności. Sam fakt przebywania w Zakładzie Karnym w Z. nie uniemożliwiał powodowi realizowania świadczeń medycznych, w tym także przeprowadzenia zabiegu usunięcia zespolenia kończyny dolnej prawej. Istotnym dla niniejszej sprawy pozostaje fakt, że powód, chcąc przystąpić do zabiegu medycznego, miał obowiązek zgromadzenia i dostarczenia dokumentacji medycznej. Sąd I instancji wskazał, że miał świadomość, iż izolacja powoda z pewnością utrudniała mu zebranie przedmiotowej dokumentacji, jednakże – w ocenie tego Sądu – nie dołożył on

należytej staranności w jej uzyskaniu. Powód w trakcie procesu podnosił, że placówka medyczna, w której przed osadzeniem się leczył, odmówiła mu przesłania dokumentacji z przebiegu leczenia złamania, jednakże w żaden sposób nie wykazał, by rzeczywiście wnioskował o udostępnienie tej dokumentacji. Co więcej, wskazał, że rację ma strona pozwana wskazując, iż nic nie stało na przeszkodzie, by powód pisemnie upoważnił wybraną przez siebie osobę, która to mogła odebrać wnioskowane dokumenty, a następnie przekazać je powodowi. Przedłożone przez powoda dokumenty nie mogą stanowić wystarczającego dowodu pozwalającego na przypisanie winy pozwanemu. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić konkretne zaniedbania po stronie pozwanej, co nie zostało wykazane. Nadto Sąd I instancji wskazał, że powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał także zaistnienia szkody, bowiem nie powołał żadnych dowodów potwierdzających powyższą okoliczność. Same twierdzenia powoda o dolegliwościach bólowych nie są wystarczające do przyjęcia, by szkoda ta rzeczywiście miała miejsce. Mając wszystko powyższe na uwadze, wobec niewykazania winy pozwanego, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., który przyznaje Sądowi – w szczególnie uzasadnionych wypadkach – prawo do odstąpienia od obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu. Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu, uznając, że pozostawał on w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu co do ponoszenia przez stronę pozwaną odpowiedzialności za niedojście do skutku zabiegu. Ponadto Sąd stanął na stanowisku, że obciążenie nimi powoda pozostawałoby w sprzeczności z poczuciem sprawiedliwości.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 7 września 2020r., sygnatura akt VIII C 602/19 wniósł powód S. K. zaskarżając powyższy wyrok w całości.

Na zasadzie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. wyrokowi zarzucono naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego poprzez pominięcie dowodu zgłoszonego przez powoda znajdującego się w dokumentacji medycznej dostarczonej przez pozwaną, a to opinii o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności z dnia 1 października 2019r. wystawionej na wniosek Sądu Okręgowego w Gliwicach przez lekarza med. K. K. (2) na okoliczność potwierdzenia twierdzeń powoda o dolegliwościach bólowych powoda, a tym samym przyjęcia przez Sąd, że powód nie wykazał zaistnienia szkody, podczas gdy przedłożona książeczka zdrowia osadzonego powoda wraz z opinią o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności z dnia 1 października 2019r. wystawionej na wniosek Sądu Okręgowego w Gliwicach przez lek. med. K. K. (2) dowodzi, jak wskazano w opinii, że „skazany zgłasza okresowo dolegliwości bólowe operowanej kończyny”, co potwierdza twierdzenia powoda o odczuwanym bólu w nodze;

- art. 24 § 1 k.c. poprzez przerwania na powoda ciężaru udowodnienia bezprawności naruszenia dobra osobistego, podczas gdy to pozwany, jako podmiot naruszający cudze dobro osobiste (powoda), nie będzie ponosił odpowiedzialności za jego naruszenia, jeżeli wykaże, że jej zachowanie (działanie bądź zaniechanie) nie było bezprawne, a tym samym pozwany nie udowodnił, że jego zaniechanie, tj. brak pomocy w zgromadzeniu dokumentacji medycznej, było możliwe do zrealizowania przez niego samego w jego konkretnym przypadku lub powód nie dołożył należytej staranności w wykonaniu nałożonego na niego obowiązku (zgromadzenia dokumentacji medycznej).

Na zasadzie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Zgodnie z § 1.1. zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dniem 30 listopada 2021r. zniesiony został Zakład Karny w Z., natomiast z § 3. ust. 1 powyższego zarządzenia wynika, że należności i zobowiązania likwidowanego Zakładu przejmuje z dniem 1 grudnia 2021r. zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych Minister Sprawiedliwości i będą one finansowane z części 37 Sprawiedliwości, dział 755 Wymiar Sprawiedliwości rozdział 75512 Więziennictwo.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, postanowieniem z dnia 25 stycznia 2022r. ustalił jako statio fisci Skarbu Państwa – w miejsce Dyrektora Zakładu Karnego w Z. – Ministra Sprawiedliwości i dalsze postępowanie prowadził z jego udziałem.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy zasadniczo podziela i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, jednakże, w oparciu o zgromadzone dowody z dokumentów zawartych w aktach spraw Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygnaturach VII K.(...), VII (...), VII K. (...) ustalenia te uzupełnia.

W dniu 6 lutego 2019r. powód złożył wniosek o przerwę w odbywaniu kary w okresie 6 miesięcy od dnia 22 kwietnia 2019r. na wykonanie zabiegu usunięcia śrub ze stawu skokowego. W związku z powyższym wnioskiem w dniu 20 lutego 2019r. Kierownik Ambulatorium z Izbą (...) w Zakładzie Karnym w Z. lek. med. K. K. (2) wydał opinię o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności, z której wynikało, że powód od października 2018r. przebywał w Zakładzie Karnym w Z.. Powód był po leczeniu operacyjnym złamania prawego podudzia, jednakże brak było jego dokumentacji medycznej z tego leczenia. Został on wstępnie zakwalifikowany do usunięcia zespolenia w Szpitalu Nr (...) w M. w dniu 24 kwietnia 2019r., jednakże warunkiem wykonania tego zabiegu miała być wstępna konsultacja lekarska na dwa tygodnie przed planowanym dniem zabiegu oraz przedłożenie całej dokumentacji medycznej. Lekarz med. K. K. (2) w opinii z dnia 20 lutego 2019r. podał, że powód może być leczony w zakładzie karnym. Sąd Okręgowy w Gliwicach, postanowieniem z dnia 7 marca 2019r., sygn. akt VII K.(...) odmówił powodowi udzielenia przerwy w odbywaniu kary w uzasadnieniu powyższego postanowienia wskazując, że może on być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia. Sąd Apelacyjny w Katowicach, który pod sygnaturą akt II AKzW 555/19 rozpoznawał zażalenie powoda na to postanowienie - postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2019r. utrzymał je w mocy. Z kolejnym wnioskiem o udzielenie przerwy w odbywaniu kary powód wystąpił w dniu 12 maja 2019r. w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w O. (VII K. (...)). W związku z powyższym wnioskiem Kierownik Ambulatorium z Izbą (...) Aresztu Śledczego w O. mjr lek. R. M. w dniu 1 sierpnia 2019r. wydał opinię o stanie zdrowia powoda, z której wynika, że zabieg usunięcia zespolenia z kości podudzia prawego może odbyć się w trybie planowym po zakończeniu odbywania kary przez osadzonego. Ponieważ powód został przetransportowany do Zakładu Karnego w Z. to kolejną opinię o stanie zdrowia powoda wydał w dniu 1 października 2019r. Kierownik Ambulatorium z Izbą (...) Zakładu Karnego w Z. lek. med. K. K. (2). Z opinii tej wynika, że powód zgłaszał okresowo dolegliwości bólowe operowanej kończyny, został skierowany na konsultację ortopedyczną, może być leczony w zakładzie karnym. Postępowanie w przedmiocie udzielenia przerwy w odbywaniu kary zostało umorzone, gdyż powód uzyskał warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbywania kary pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, ponieważ prawidłowość zastosowania prawa materialnego może być rozważana dopiero po stwierdzeniu, że w toku właściwie przeprowadzonego postępowania dokonano ustaleń zezwalających na zastosowanie norm prawa materialnego.

Skarżący zarzuca naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia 233 § 1 k.p.c. są chybione. Sąd odwoławczy, niezależnie od tego, czy prowadzi sam postępowanie dowodowe, czy jedynie weryfikuje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji, ma obowiązek samodzielnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jednakże - jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego - zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie

wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych.

Te reguły, Sąd pierwszej instancji, czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie i oceniając te ustalenia zastosował. Z opinii o stanie zdrowia powoda z dnia 1 października 2019r. wynika, że powód zgłaszał okresowo dolegliwości bólowe operowanej kończyny, ale podano w niej także, że powód został skierowany na konsultację ortopedyczną i może być leczony w zakładzie karnym. Nadto już z wcześniejszej opinii o stanie zdrowia powoda wydanej w Areszcie Śledczym w O. wskazano, że zabieg usunięcia zespolenia z kości podudzia prawego może odbyć się w trybie planowym po zakończeniu odbywania kary przez osadzonego. Wbrew więc twierdzeniu skarżącego, Sąd Rejonowy poczynił ustalenia dotyczące przebiegu leczenia powoda w Zakładzie Karnym w Z., stosując prawidłowo art. 233 § 1 k.p.c., a podstawowym wnioskiem z tych ustaleń i ocen, jest stwierdzenie, że możliwe było leczenie powoda w warunkach odbywania kary pozbawienia wolności. Sam fakt przebywania w Zakładzie Karnym w Z. nie uniemożliwiał powodowi realizowania świadczeń medycznych, w tym także przeprowadzenia zabiegu usunięcia zespolenia kończyny dolnej prawej. Istotnym dla niniejszej sprawy pozostaje fakt, że powód, chcąc przystąpić do zabiegu medycznego, miał obowiązek zgromadzenia i dostarczenia dokumentacji medycznej. Sąd I instancji wskazał, że miał świadomość, iż izolacja powoda z pewnością utrudniała mu zebranie przedmiotowej dokumentacji, jednakże – w ocenie tego Sądu – nie dołożył on należytej staranności w jej uzyskaniu.

Zgłoszone przez powoda żądanie ocenić należy na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c.

Prawidłowe rozpoznanie roszczenia o ochronę dóbr osobistych wymaga przede wszystkim ustalenia i dokonania oceny, czy i jakie dobro osobiste żądającego ochrony zostało naruszone, a w dalszej kolejności stwierdzenia bezprawności działania sprawcy bądź też wystąpienia okoliczności bezprawność tę wyłączających. Należy mieć przy tym na względzie, iż przepis art. 24 § 1 k.c. posługuje się konstrukcją domniemania bezprawności, co oznacza, iż ciężar dowodu obalenia tego domniemania spoczywa na pozwanym. Na dochodzącym ochrony ciąży jedynie obowiązek wykazania faktu naruszenia lub zagrożenia jego dobra osobistego. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, działanie w obronie uzasadnionego interesu, zgodę pokrzywdzonego.

Przepis art. 23 k.c. nie zawiera definicji dóbr osobistych, a ogranicza się do stwierdzenia, że dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza, i racjonalizatorska. Katalog dóbr osobistych wymienionych w powyższym przepisie jest otwarty. Przy ocenie czy doszło do naruszenia dobra osobistego decydujące znaczenie ma nie tylko subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ile to jaką reakcją wywołuje w społeczeństwie to naruszenie.

Zgodnie z art. 24 § 1 zdanie 3 k.c. ten czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem może żądać między innymi zadośćuczynienia pieniężnego na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym, a zatem w oparciu o treść art. 448 k.c. Przesłankami powyższej odpowiedzialności są: istnienie dobra osobistego, jego naruszenie oraz bezprawność działania sprawcy naruszenia. Spełnienie dwóch pierwszych przesłanek wykazać musi poszkodowany. Jego rzeczą jest więc przede wszystkim określić, w jakich swoich odczuciach, ewentualnie, w jakich konkretnie prawem przewidzianych dobrach osobistych został dotknięty zachowaniem się sprawcy, oraz na czym polega naruszenie tej jego sfery przeżyć, a także okoliczności te udowodnić (art. 6 k.c. i art. 232 k.c.). Niewątpliwie naruszenie dobra osobistego może nastąpić także poprzez niewłaściwe leczenie osadzonego w zakładzie karnym, a więc pozbawionego wolności człowieka, który w ten sposób nie może sam zadbać o swoje zdrowie i w sposób dobrowolny podjąć właściwego jego zdaniem leczenia. W okolicznościach sprawy niniejszej, jak wykazało postępowanie dowodowe,

powód we wrześniu 2016r., a więc przed osadzeniem w Zakładzie Karnym w Z. doznał rozległego złamania co skutkowało założeniem śruby w kończynie dolnej prawej. Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej powód leczyl się w placówce medycznej w Ż.. Pierwotny termin zabiegu usunięcia zespolenia przypadał na październik 2018r., a zatem w terminie, w którym powód przebywał w Zakładzie Karnym w Z.. Następnie powód został wstępnie zakwalifikowany do usunięcia zespolenia w dniu 24 kwietnia 2019r. w szpitalu w M.. Przed przeprowadzeniem zabiegu koniecznym było przedstawienie całej dotychczasowej dokumentacji medycznej, w tym m.in. kart wypisowych, zdjęć RTG, skierowania do szpitali. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby podjął działania mające na celu doręczenie mu dokumentacji medycznej. Z opinii o stanie zdrowia wskazanej przez powoda wynika, że powód zgłaszał okresowo dolegliwości bólowe operowanej kończyny, jednakże został skierowany na konsultację ortopedyczną, a więc był leczony w zakładzie karnym. Dlatego zasadne jest stwierdzenie, że powód nie wykazał, aby doszło do naruszenia opisywanych w tej sprawie jego dóbr osobistych, a jest to niezbędna przesłanka oceny zasadności jego roszczenia bez zaistnienia której rozważania dotyczące bezprawności działania pozwanego i obalenia tego domniemania są już bezprzedmiotowe.

Powyższe czyni apelację bezzasadną. O oddaleniu tego środka odwoławczego orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. przy zastosowaniu § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265). Brak było podstaw do zastosowania na tym etapie art. 102 k.p.c. Powód wnosząc apelację znał już uzasadnienie rozstrzygnięcia, stąd trudno przyjąć, że na tym etapie postępowania mógł mieć uzasadnione przekonanie o zasadności roszczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2012r., III CZ 13/12 LEX nr 1164738, z dnia 14 listopada 2012r. Sygn. akt II CZ 71/12 LEX nr 1288655). Wnosząc środek odwoławczy podjął ryzyko finansowe z tym związane. Uznano przy tym, że podstawa faktyczna żądania w tej sprawie była szersza niż określona w § 8 pkt 26 powołanego wyżej rozporządzenia.

SSO Katarzyna Banko